

DE-AGATA

Scenariu

Mathias Roth-Gross

Cristiana Sigmirean

după o poveste originală

de

Vlad Colța

1. INT. CABINET DE PSIHIATRIE - ZI

Agata stă pe scaun. Este uscățivă, cu chipul palid, în contrast cu rujul vișiniu de pe buzele răsfrânte, ochii încercănați, albaștri și ușor bulbucați, părul brunet și răvășit.

O singură șuviță albă îi tot cade rebel peste un ochi. Poartă o rochie simplă, în stilul anilor 50, neagră cu buline mari, albe. O curea lucioasă îi strânge talia extrem de subțire.

Psihiatrul, un bărbat cam de 55 ani, grizonat, îmbrăcat într-un sacou maro, scrie ceva la birou, apoi o privește.

PSIHIATRUL

(calm)

Când au început aceste gânduri negative? Este prima ta tentativă?

AGATA

(stânjenită)

Nu! Nu e prima dată și nu știu când a început. Adică, a fost un... un proces.

(dramatic)

Am fost absorbită de dezastru, m-am cufundat în întuneric. Și am încercat să scap, știți? Apoi am încercat să mă fac oale și ulcele, dar n-am crăpat, iar când am vrut s-o mierlesc, nu mi-am luat zborul. Tot aici sunt!

PSIHIATRUL

(încurcat)

Pari să fi avut o viață destul de complicată, dar încerc să înțeleg cum ai ajuns din punctul A în punctul B, ca să te pot scoate din... negru!

AGATA

(chicotind ușor)

Dar îmi stă bine în negru!

Psihiatrul își ridică sprânceană surprins. Agata îi evită privirea și își plimbă ochii asupra peretelui plin de diplome, afișe și imagini ale anatomiei umane, din spatele lui.

PSIHIATRUL

Când ai simțit
acest dezastru prima oară?

Agata vede pe perete un tabel oftalmologic cu litere. I se luminează fața.

AGATA

Ce-ați zice să jucăm un joc? Eu
spun A și parcurg alfabetul în
gând. Dvs. spuneți stop și vă zic
litera la care m-am oprit.

PSIHIATRUL

(intrigat)
Ok, să-ncercăm...

AGATA

A.

Agata se uită câteva secunde ținută la psihiatru.

PSIHIATRUL

Stop.

AGATA

P! Ăăăm...
(entuziasmată)
Gata, știu! Ați auzit sigur de
cutia Pandorei?! Eu am fost
Pandora în Grecia Antică, iar
cutia aia nenorocită, cea mai mare
dezamăgire! Am primit-o de la
iubitul meu de-atunci,
(dezamăgită)
Pitagora...

Psihiatrul o privește siderat. Agatha se uită în gol visătoare.

2. INT. GRECIA ANTICĂ, DORMITOR - ZI

Pereții dormitorului sunt plini de schițe geometrice, texte
și desene.

Agata stă întinsă pe un pat, îmbrăcată într-o tunică albă și
poartă bijuterii mari și grele din aur. Îl privește
visătoare pe Pitagora, un grec brunet, cu o barbă deasă și
grizonată, îmbrăcat într-o mantie maronie, care scrie
concentrat pe niște pergamente la birou.

Pitagora mototolește un pergament și îl aruncă. Ghemul de hârtie aterizează la picioarele Agatei, pe un morman de mototoale.

AGATA
(exasperată)
Te plictisești de asta vreodată?

Pitagora se oprește din scris pentru o clipă, apoi continuă.

PITAGORA
(intrigat)
De ce să mă plictisesc?

AGATA
(afectată)
Să măsoți fiecare clipă de viață!
Am încercat și eu s-o iau
matematic. Dar am epuizat toate
perspectivele posibile!

Pitagora se oprește din lucru și se întoarce spre Agata.

PITAGORA
(agasat)
Agata, nu dispera. Suntem doar
niște banale unități pe lângă
multitudinea posibilităților
oferite de viața asta.

Pitagora se ridică și scoate o cutiuță de lemn de sub birou.
Pune ceva înăuntru, dar nu se distinge clar ce.

PITAGORA
(rânjind)
Cutiuța asta e pentru tine, să te
ajute să-ți închei toate
socotelile. N-o deschide decât ...

Agata sare de pe pat emoționată cu ochii țintă la cutiuță. O
smulge din mână lui Pitagora.

AGATA
Iubitule, nu cred! Mă ceri în
căsătorie?!

PITAGORA
(nedumerit)
Ce? Nu! Ești nebu...

AGATA

Da! Da! De o mie de ori, da!

Entuziasmată, Agata se grăbește să deschidă cutiuța. În ea, pergamente pline de formule. O închide brusc, nervoasă și umilită.

3. INT. CABINET DE PSIHIATRIE - ZI

Psihiatrul o privește un moment pe Agata, expresia lui trădând scepticismul.

AGATA

(grav)

Îți dai seama, mi-a fost frântă
inima. Încă am cutia aia
nenorocită... Ce să zic, speranța
moare ultima!

(ironic)

În cazul meu, va muri înaintea
mea!

PSIHIATRUL

(sceptic, ușor ironic)

Foarte interesantă poveste!
Mai departe ce s-a întâmplat?

AGATA

Ce-a urmat? Păăăi... a, da! Sărim în
Evul Mediu, când am descoperit că
iubesc șobolanii...

În timp ce Agata vorbește, psihiatrul își mută privirea spre caietul de pe masă. Notează ceva cu un pix. Apoi rupe, dintr-o mișcare, pagina.

4. INT. CASĂ MEDIEVALĂ DIN SEC. XIV - ZI

Agata rupe pânza ce acoperă fereastra casei ei. Alungă blând un șobolan de pe blatul ferestrei. Șobolanul i se cațără pe umăr.

În odaia cu pereți de piatră și puțin mobilier de lemn se vede o mare de șobolani mișunând.

Agata vede pe geam o gloată furioasă de săteni, ce se apropie cu furci și făclii aprinse.

AGATA
(entuziasmată, către
șobolanul de pe umăr)
Auzi asta? Cred că mi-a venit
timpul!

Mulțimea încinsă ajunge în fața ferestrei.

SĂTEAN 1
Uitați, vrăjitoarea! Pe rug cu ea!

SĂTEAN 2
Grijă mare, casa-i plină de
șobolani!

Agata se grăbește spre ușă, o deschide larg. Își deschide
brațele către mulțime.

AGATA
(exaltată)
Aici sunt, luați-mă!!

Sute de șobolani ies în valuri din casă, pe lângă Agata.

SĂTEAN 2
Fugiți!

Gloata se risipește în toate direcțiile, la fel și puzderia
de șobolani.

5. INT. CABINET PSIHIATRIE - DUPĂ-AMIAZĂ

Agata stă tolănită cu picioarele atârând de pe cotierele
scaunului și se uită în tavan.

AGATA
Da' cine știa pe vremea aceea că
șobolanii împrăștie boli
periculoase și adesea letale!?
Deci, este foarte posibil să fi
contribuit puțin la răspândirea
ciumei bubonice. Adică da, eu am
fost responsabilă pentru molima
secolului acela.
(mândră)
Sincer, nu regret nimic și încă
iubesc șobolanii!

Psihiatrul se încruntă, ușor încurcat. Agata se întoarce spre el.

AGATA

Dar, totuși, cred că cea mai tragică încercare a vieții mele a fost asasinarea soțului meu, Abraham Lincoln. Eu l-am ucis, domnule doctor! Și sunteți prima persoană care află! Când am ajuns cu el la teatru...

6. INT. TEATRUL FORD, ANUL 1865 - SEARĂ

Sala teatrului este puternic luminată de lămpile cu gaz, plasate de jur împrejur.

Toate scaunele din sală sunt tapițate cu catifea roșie. Lateralele sălii sunt pline de balcoane, de jos până în tavan. Publicul, îmbrăcat elegant, freamătă. De unul dintre balcoane atârână steagul american, iar în balcon, în dreapta și-n stânga, doi soldați cu puști.

Abraham Lincoln, îmbrăcat în frac negru, stă pe un scaun între cei doi soldați. Așezată lângă el, îmbrăcată elegant, Agata începe să aplaude. Actorii intră pe scenă.

AGATA

(șoptind)

Abraham... dacă povestea noastră s-ar sfârși chiar aici, în această noapte... ai fi împăcat cu mariajul nostru?

ABRAHAM

(iritat)

A început piesa, putem vorbi acasă?

Agata se uită dezamăgită la el. În timp ce Abraham continuă să privească spectacolul, ea scoate din poșetă, cu mâinile tremurând, un pistol mic de damă. Îl pune aproape de tâmpla lui Abraham, apoi se uită la soldatul din stânga ei și așteaptă reacția acestuia.

Soldatul observă pistolul de la tâmpla președintelui. Face ochii mari și își ia precipitat pușca de pe umăr. Cu mâna tremurând, îndreaptă arma spre Agata și o ia în vizor. Agata zâmbește entuziasmată. Soldatul trage. Glonțul trece elegant

prin Agata și îl doboară pe Lincoln, care se prăbușește într-o baltă de sânge.

Publicul începe să țipe, se ridică și aleargă haotic spre ieșirea din sală.

În stare de șoc, Agata se uită în jur oripilată.

Își caută frenetic o rană pe corp, o urmă de sânge, ceva. Constată dezamăgită că este neatinsă. Cu ochii în lacrimi, se uită la cadavrul președintelui asasinat. Defunctul ei soț zace inert într-o baltă de sânge, care se lățește.

7. INT. CABINET DE PSIHIATRIE - ZI

Cu ochii în lacrimi, Agata se uită la psihiatru.

AGATA

(printre sughituri)

Nu am vrut ca Lincoln să moară, a fost o greșeală a istoriei.

Glonțul îmi era destinat mie!

PSIHIATRUL

(îngrijorat)

E fascinant ce mi-ai povestit... dar trebuie să recunosc că e greu de procesat. Cum ai reușit să faci toate aceste lucruri până la 35 de ani?

AGATA

(iritată)

Serios? Asta te întrebi? Chiar nu ai înțeles încă? Sunt nemuritoare!! (pauză)

Am avut sute de vieți! Am fost de față când lumea s-a schimbat, când imperii s-au prăbușit!

PSIHIATRUL

(confuz, dar calm)

Nemuritoare? Poate că te simți... copleșită?

AGATA

(țipând)

Copleșită? Crezi că sunt nebună, nu?

PSIHIATRUL

(precaut)

Ce-ai spune să mergi la o
înmormântare? De dragul
experienței măcar. Să înțelegi
totuși cât de prețioasă
e viața.

AGATA

(furioasă)

O înmormântare? Singura la care o
să merg e a mea!

Agata se ridică brusc și își smulge haina din cuier.
Psihiatrul o privește năucit.

Agata iese, trântind ușa.

8. INT. HOLUL CLINICII PSIHIATRICE - ZI

Agata traversează nervoasă holul, pașii ei răsunând pe
coridorul gol.

Intră în lift. Un afiș colorat cu un soare strălucitor îi
atrage atenția:

„Viața începe azi! Schimbarea începe cu tine!”.

Agata strânge din ochi și buze.

AGATHA

(sarcastic)

Viața începe azi... sigur, doar
dacă ai una!

Smulge afișul de pe peretele liftului. Îl rupe cu gesturi
scurte și precise, bucată cu bucată, lăsând resturile să
cadă pe jos. Le privește lung. Răsuflă obosită, le ridică de
pe jos și le bagă în buzunar.

9. INT. APARTAMENTUL AGATEI, BUCĂTĂRIE - SEARĂ

O bucătărie modestă, cu o masă din lemn pe care stă o cană
de ceai aproape goală și un ziar desfăcut. Lângă ziar,
afișul din holul liftului, refăcut cu scotch. Lumina caldă a
unei lămpi de podea luminează colțul în care Agatha stă pe
un scaun, cu picioarele strânse sub ea.

Agata răsfoiește ziarul mecanic, până când ajunge la necrologuri. Se oprește la un anunț cu fotografia unui bătrân zâmbitor și textul care îl descrie drept „un suflet bun, care a trăit până la impresionanta vârstă de 95 de ani”.

AGATA
(sarcastic)
Impresionanta vârstă de 95 de
ani?! Serios? Omul era, practic,
adolescent...

Ia o înghițitură de ceai, dar ochii îi rămân fixați pe ziar. Oftează adânc.

AGATA
Și eu ce-ar trebui să fiu? O
relicvă? O greșeală a istoriei?

Agata privește gânditoare necrologul bătrânului. De sub masă iese un șobolan cu coadă lungă, care se gudură la picioarele ei. Agata se apleacă și ia șobolanul în brațe, îl mângâie și îl pupă.

AGATA
(către șobolan)
Cum să mă îmbrac, Leopold, la o
înmormântare? Secolul ăsta n-am
fost la niciuna, din invidie!

Fața i se luminează brusc și se ridică cu Leopold în brațe.

Se duce glonț la dulapul din dormitor.

Dulapul e ticsit de haine: rochii somptuoase din mătase, uniforme militare, haine vintage și câteva articole moderne. Agata stă în fața haosului din dulap, apucă un petic roz-bombon, brodat cu fir auriu și trage din dulap o rochie somptuoasă roz-bombon, stil Rococo.

AGATA
(cu voce tremurândă)
Nu am apucat să o port
niciodată...

10. EXT. PIAȚĂ PUBLICĂ DIN PARIS, SEC. XVIII - DIMINEAȚĂ

Maria Antoaneta poartă o perucă gri extravagantă și este îmbrăcată cu o rochie Rococo roz-bombon, brodată cu fir de

aur. Machiajul de pe chipul ei alb pudrat, decorat cu alunițe de tuș, este ușor mânjit de lacrimi.

Piața este plină până la refuz de oameni care huiduie.

Călăul o conduce pe Maria Antoaneta pe scările ce duc spre eșafod. Lama ghilotinei lucește. Maria Antoaneta urcă scările încet uitându-se la lama metalică. Îl calcă din greșeală pe călău pe picior cu tocul pantofului.

MARIA ANTOANETA
(cu glas stins)
Excusez-moi!

Un magistrat cu robă și perucă urcă pe eșafod cu o hârtie cu sigiliu.

MAGISTRATUL
(solemn)
În numele poporului francez,
ascultați sentința! Maria
Antoaneta, regină a Franței, este
condamnată la moarte prin
ghilotină.
Dacă cineva are obiecții în fața
justiției, să vorbească acum!

VOCE DIN MULȚIME
Eu am!

Gloata se dă la o parte curioasă.

Agata își face loc și se apropie de marginea eșafodului. E machiată dramatic și poartă o rochie bleu cu corset. Ajunge la marginea eșafodului, cu ochii în dreptul pantofilor Mariei Antoaneta. Agata rămâne cu ochii pironiți pe mătasea neagră a pantofilor, brodată cu motive florale superbe.

AGATA
(înduioșată)
Marie, ma chérie, sunt atât de
fericită pentru tine! Ce n-aș da
să fiu în pantofii tăi acum...

Din mulțime se aud murmure nedumerite. Maria Antoaneta o privește perplexă.

AGATA
Îi pot primi eu? După?

MARIA ANTOANETA
(consternată)
Da, Agata, îi poți avea...

AGATA
Da??? Și rochia?!

MARIA ANTOANETA
(resemnată)
Ce vrei tu, Agata! Ultima mea zi
de modă poate fi prima ta zi.

11. INT. CAPELĂ - ZI

Ușa capelei se deschide.

Agata intră în capelă într-o rochie roz bombon somptuoasă, stil Rococo, brodată cu fir auriu. Pășește hotărâtă în pantofii negri, brodați cu motive florale, aparținând unui alt secol. Își face vânt teatral cu un evantai bleu cu ciucure. Înaintează printre rudele defunctului așezate pe scaunele de lemn, de o parte și de alta a culoarului care duce la sicriu. Participanții la înmormântare o privesc siderați, ca pe un freak-show.

Dă la o parte cu coatele cele câteva persoane adunate în jurul sicriului deschis. În coșciug odihnește un bătrân uscățiv, îmbrăcat în costum, cu mâinile în cruce pe piept. Se apleacă curioasă și inspectează fața mortului. Dă apăsător pe degetul pe obrazul acestuia și privește pudra de culoarea pielii care îi rămâne pe deget. Persoanele din apropierea ei o privesc șocate.

Agata se uită din nou în sicriu. Se vede acum pe sine în coșciugul tapițat, stând pe spate, cu ochii închiși și mâinile încrucișate pe piept, îmbrăcată în rochia roz bombon, machiată strident și purtând o perucă gri extravagantă. Doi șobolani împăiați sunt așezați în stânga și în dreapta pe umerii ei, ca doi epoleți cu blană.

Oamenii din jur încep să murmură șocați, uitându-se la ea. Agata aude și se uită spre mulțimea din jurul ei. Oamenii se uită la ea consternați, unii se încruntă, alții o sfâșie cu privirea.

AGATA
(pentru sine)
Oh, de privirile-ar ucide! Nu mai
poate omul să se bucure la gândul
morții fără să fie judecat!

Agata își deschide dintr-o mișcare evantaiul pe care îl
vântură cu mișcări nervoase.

12. INT. APARTAMENTUL AGATEI - SEARĂ

Ventilatorul de tavan se rotește deasupra becului ce aruncă
o lumină slabă în bucătărie.

Agata stă lângă masă și se uită la o cutie goală de mâncare
chinezească. Cei doi șobolani se gudură la picioarele ei.

AGATA
(drăgăstos, ironic)
Sylvia și Leopold, criminali mici!
Iar mi-ați halit mâncarea.
O să mor de foame acum! Ha ha!

Agata formează un număr pe telefonul fix de pe perete.

AGATA
Bună! Fiți amabil, oare ce pizza
mi-ați recomanda pentru o ultimă
masă copioasă? Ceva extravagant!
(pauză)
Aha, ok. Mai puneți, vă rog,
ananas, creveți, peperoni,
anghinare și niște muștar extra
picant. Perfect!

Agata închide telefonul și se uită la cei doi șobolani.

AGATA
(provocator)
Sper să vă sară muștarul!

Agata pune pe masa din bucătărie cutia de la Pitagora, un
foen, un prăjitor de pâine, lama ruginită de la ghilotina
franceză, o sfoară, o catapultă mică de lemn și o cărămidă.

Agata intră în baie și pornește apa în cadă.

Deschide cutia de la Pitagora și scoate un pergament vechi,
scorjit, rulat. Îl întinde cu grijă și se uită peste

calcululele complicate, încă vizibile în cerneala antică.
Oftează încurcată.

Cu o ruletă, măsoara sfoara, verificând din când în când
calcululele de pe pergament.

Cada e umplută de trei sferturi. Agata oprește apa. Bagă
foenul în priză, îl leagă cu sfoara de un cârlig înfipt în
tavan, suspendându-l deasupra căzii.

Așază lama ghilotinei pe catapulta de lemn din fața ușii de
la baie. Pe marginea de sus a ușii întredeschise
echilibrează cărămida.

Dă drumul cărămizii pe catapultă. Ghilotina sare pe o
traietorie spre sfoara de care atâră foenul băgat în priză
și taie sfoara. Foenul cade în apa din cadă care scoate
scânteii, electrificată.

AGATA
(entuziasmată)
În apă mă voi stinge!

Agata reșază ghilotina pe catapultă și cărămida pe pragul
ușii întredeschise. Bagă prăjitorul în priză și îl suspendă
cu sfoara de tavan, deasupra căzii pline cu apă.

Intră goală în apa din vană. Se uită la prăjitorul de pâine,
încearcă să se pună fix sub el. Se uită la ușa.
Nerăbdătoare, bate cu palmele în marginile căzii. Își scoate
picioarele goale din apă și se joacă cu robinetul de la
capătul vanei. Se întinde și atinge cu mână prăjitorul
atârnat deasupra ei.

Se aude soneria. Agata tresare.

AGATA
(striga)
Intră!

Curierul intră ezitant în apartament cu o cutie de pizza în
mână. Se uită dezorientat în jur.

CURIERUL
(politicos)
Bună seara! Am o comandă specială
de pizza...

AGATA
(entuziasmată)
Da, da! Intră-n baie!

Curierul se apropie încurcat de ușa băii.

Agata îi ascultă atentă mișcările. Se lasă puțin în apă. Își mușcă buzele, emoționată. Curierul împinge puțin ușa întredeschisă a băii. Agata cascadează ochii. Curierul își bagă puțin capul pe ușă. Agata închide ochii și îi strânge, zâmbind schimonosit în așteptare.

Se aude BUF! ZBANG! TROSC!

Agata deschide un ochi, se uită la mâinile ei, la apa din cadă, la prăjitorul agățat de tavan, apoi vede lama ghilotinei înfiptă în perete. Oftează dezamăgită, se încruntă. Își îndreaptă privirea spre ușa larg deschisă, apoi se apleacă nedumerită peste cadă.

Prăbușit pe podeaua din baie, zace curierul inert, aterizat cu fața peste catapultă. Cărămida e lângă capul acestuia, din care se prelinge un firicel de sânge.

Agata își cuprinde capul deznădăjduită și geme furioasă. Lovește prăjitorul prins de sfoară, care se balansează deasupra căzii.

AGATA
(disperată)
Degeaba, doar răbdări prăjite!

Cei doi șobolani intră în baie și încep să adulmece trupul de pe podea.

AGATA
(grijulie)
Nu, dragii mei! Nu știți pe unde-a umblat, v-ați putea îmbolnăvi!

Iese repede din cadă și își pune un halat.

Agata, cu mănuși galbene de cauciuc și picioarele în șlapi albaștri, împachetează trupul neînsuflețit al curierului în saci negri de gunoi.

AGATA
(exasperată)
La naiba cu formulele tale,
Pitagora! Nu ies la socoteală!

13. INT. CASA SCĂRII - SEARĂ

În capul scărilor la ultimul etaj, Agata se uită în jos peste balustradă. Oftează să-și facă curaj.

Târăște corpul treaptă cu treaptă, etaj cu etaj, gâfâind. Se aude zgomotul surd al capului curierului care lovește treptele de ciment. La etajul întâi, își trage sufletul sfârșită. Deschide ușa ghelei de pe etaj, se uită peste balustradă și vede tomberoanele sub balconul ghelei, lângă niște pomi. Trage obosită sacul peste balustradă și îi dă drumul de la etaj.

Sacul nimerește într-un pom. Agata se strâmbă iritată.

14. EXT. CURTEA BLOCULUI - SEARĂ

Agata iese din bloc la tomberoane.

Scutură pomul, dă cu piciorul în trunchi. Din copac cade un cuib de păsări cu pui cu tot în pubelă. Sacul negru cu trupul curierului rămâne în pom. Agata strigă disperată și se trage de păr.

Intră în bloc cu pași apăsați.

15. INT. APARTAMENTUL AGATEI - SEARĂ

Agata intră în apartament.

Epuizată, închide ușa după ea. Se sprijină cu spatele de ușă pentru câteva secunde. Privirea îi e pierdută. Respirația sacadată i se mai liniștește. Se îndreaptă aproape mecanic spre bucătărie, târându-și picioarele pe podea.

Agata aruncă o privire scurtă pe masă și se oprește brusc, încordată. Pe farfurie, o coajă roasă de pizza.

Agata se uită la farfurie. Fața i se crispează într-un acces de furie.

Rămâne nemișcată câteva secunde. Apucă farfuria, o ridică și o aruncă spre gunoi. Nu nimerește. Farfuria se sparge lângă gunoi.

Îl vede pe Leopold cum se uită la ea cu ochii întrebători.

AGATA
(către Leopold)
Hai la magazin!

Îl ia în brațe și iese din apartament.

16. EXT. STRADĂ - SEARĂ TÂRZIU

Agata iese din clădire cu Leopold în brațe. O ia la dreapta. Se uită la strada lungă din fața sa, care o cotește brusc în capăt și se pleoștește. Încearcă să grăbească pasul.

AGATA
(către Leopold)
Sper să mai am suficientă energie
să dau colțul.

Cu pași mari și apăsați, Agata ajunge la o trecere de pietoni. Pierdută în gânduri, pășește pe roșu.

HOOONC! Un claxon se aude asurzitor.

Agata se oprește brusc pe trecerea de pietoni. Se uită la dreapta. Două faruri o orbesc. Expresia îi îngheață. Împietrește.

Leopold sare de pe umărul ei și fuge pe trotuar.

17. EXT. CIMITIRUL SĂPÂNȚA - ZI

Leopold și Sylvia fug printre cruci și se opresc la o cruce albastră de lemn, decorată cu motive albe, galbene și roșii.

Cu litere de-o șchiopă, epitaful de pe crucea albastră:

„AICI ZACE-O BIATĂ-AGATĂ
DE ISTORIE GREU-NCERCATĂ,
CĂ-NTR-O ZI-LUMINĂ-N TAINĂ,
A MURIT BIATA, DE SPAIMĂ!”

SFÂRȘIT.